

# Књига пророка Данила — сто девет

*Откривање троструке примене пророштва: Пророчки значај деветог поглавља Откривења и савременог реформаторског покрета*

Jeff Pippenger

2024-03-01

Прва половина деветог поглавља Откривења означава пету трубу, која је прво тешко, а друга половина поглавља означава шесту трубу, која је друго тешко. Обе трубе су упечатљиво приказане на пионирским картама из 1843. и 1850. године. Када је последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила било отпечаћено у време свршетка, 1989. године, распадом Совјетског Савеза, започео је реформаторски покрет сто четрдесет и четири хиљаде.

Међу истинама које су биле препознате 1989. године били су велики реформаторски покрети библијске историје и чињеница да су сви они били међусобно паралелни. Сви пророци, и стога свака света историја, укључујући и свете реформаторске покрете, приказују завршни велики реформаторски покрет сто четрдесет и четири хиљаде, који је уједно и силни покрет трећег анђела. Када отпочне процес запечаћења, тада отпочиње и кропљење позног дажда. Распечаћење реформаторских покрета 1989. године, праћено распечаћењем последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила 1992. године, створило је окружење отпора, као што се увек догађа када се распечатити нека нова и садашња истина.

У супротстављању истини последњих шест стихова једанаесте главе Данила, Господ је отворио истину да пророчка историја паганског Рима, удружена с пророчком историјом папског Рима, као што је утврђена на основу два сведока, препознаје пророчку историју савременог Рима. Препознато је правило троструке примене пророштва, и оно је потом употребљено ради одбране од заблуде и ради препознавања и утврђивања истине. Правила која потврђују да свака реформска линија стоји упоредо с другим реформским линијама, и правила повезана с троструком применом пророштва, постала су темељ правила која су била утврђена у покрету трећег анђела, као што је то било предочено типом у правилима утврђеним, примењиваним и објављеним у милеритској историји.

Трострука примена пророштва, као правило, била је откривена за покрет сто четрдесет и четири хиљаде, јер они јесу покрет позне кише, а ислам трећег тешкоја јесте вест позне кише. Начело троструке примене пророштва било је објављено од Лава из племена Јудина много пре него што је ислам трећег тешкоја ступио у историју 11. септембра 2001. године, јер је Он желео да Његов народ последњих дана лако препозна вест представљену доласком трећег тешкоја када је Свој народ вратио на старе стазе Јеремијине.

Pionirsko razumevanje pete i šeste trube, kako je izloženo u devetom poglavlju Otkrivenja, smatrano je odlomkom u knjizi Otkrivenja koji je bio najčvršće i najjasnije potkrepljen istorijom. Urija Smit započinje svoje izlaganje devetog poglavlja Otkrivenja koristeći reči istoričara Kita da bi upravo to istakao.

„За излагање ове трубе, поново ћемо се послужити списима господина Кита. Овај писац с правом каже: ‘Тешко да постоји тако једнодушно слагање међу тумачима у погледу било ког другог дела Апокалипсе као у погледу примене пете и шесте трубе, односно првог и другог тешкоћа, на Сарацене и Турке. То је толико очигледно да се тешко може погрешно разумети. Уместо да по један или два стиха означавају сваку од њих, читаво девето поглавље Окривења, у једнаким деловима, посвећено је опису обеју.’ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Подела поглавља првог и другог тешкоћа раздваја историју првог тешкоћа, представљеног Мухамедом. Географски је смештена у оно што историчар Александар Кит назива Сараценима, што бисмо данас назвали Арабијом. Историја другог тешкоћа, представљеног Османом I, географски је смештена у Турској, коју историчар поистовећује са Турцима. Историја првог тешкоћа била је смештена и испуњена у Арабији, родном месту ислама и Мухамеда. Историја другог тешкоћа била је смештена и испуњена у Турској, родном месту Османског царства.

Историја првог јаука препознаје ратовање које је било усмерено против Рима од стране независних ратника, чији је једини узајамни савез био религија ислама. Историја другог јаука препознаје ратовање које је било усмерено против Рима од стране организоване религије и државне силе, која се назива калифат. У оба случаја, било да је реч о независном ратовању против Рима у историји представљеној Мухамедом, или о организованом ратовању представљеном Отманом, односно Османским царством, начин ратовања био је да се нападне изненада и неочекивано. То није било ратовање које се водило тако што би сви војници били одевени у униформе исте боје, затим распоређени у строј и марширали напред под пушчану ватру, као што је био војни обичај тога времена. Реч „атентатор” заснива се на исламском начину ратовања, који се одликовао изненадним и неочекиваним ударом, и који је обично имао за последицу и смрт самог нападача.

Реч „атентатор” потиче од арапске речи „hashshashin”, која долази од „hashish”, што значи „хашиш” или „канабис”. Тај израз је првобитно употребљаван за означавање тајновите и фанатичне групе низарских исмаилијских муслимана на Блиском истоку током средњовековног периода. Чланови те групе били су познати по својим неконвенционалним и често насилним методама, укључујући употребу политичких убистава ради остварења својих циљева. Каже се да су понекад конзумирали хашиш како би се припремили за своје мисије, што је довело до употребе израза „hashshashin” или „assassins” у западном свету. Асасини су деловали током средњег века, првенствено у Персији и Сирији, и имали су значајну улогу у разним политичким сукобима и убиствима у то време. Израз „assassin” је на крају ушао у европске језике, где је почео шире да означава појединце који извршавају политичка или циљана убиства.

Овај начин ратовања представља важну пророчку одлику три тешка јада, јер је пророчка улога ислама да произведе рат. Ислам, као симбол, у потпуности је повезан са ратовањем, а у деветом поглављу Откривења ислам првог и другог јада представља илустрацију њиховог ратовања. Њихово ратовање је у књизи Откривења означено као дело које разгнењује народе, непосредно пре него што се време милости заврши.

И народи се разгневише, и дође гнев твој, и време мртвих да им се суди, и да даш награду слугама својим пророцима и светима, и онима који се боје имена твојега, малима и великима; и да погубиш оне који кваре земљу. Откривење 11:18.

„Народи“ се „разгневише“ непосредно пре него што дође Божји гнев, а Божји гнев, како је представљен у књизи Откривења, јесу седам последњих зала која долазе када се оконча време људске пробе. У том стиху постоје три међаша: разгневање народа, Божји гнев и време да се суди мртвима. Суд над мртвима на који се овде указује јесте суд над злим мртвима који се одвија током хиљадугодишњег миленијума, а не истражни суд над мртвима који је започео 22. октобра 1844. године. Сестра Вајт јасно показује да су три међаша у овом стиху раздвојена и да се збивају редом наведеним у стиху.

„Видела сам да су гнев народа, гнев Божји и време да се суди мртвима били одвојени и различити, тако да једно следи за другим; такође, да Михаило још није устао, и да време невоље, каквог никада није било, још није отпочело. Народи се сада гневне, али када наш Првосвештеник доврши Своје дело у светињи, Он ће устати, обући хаљине освете, и тада ће се излити седам последњих зала.“

„Видела сам да ће четири анђела задржавати четири ветра док Исусово дело не буде довршено у светилишту, а потом ће доћи седам последњих зала.“ Early Writings, 36.

Улога ислама у последњој књизи Библије јесте да разгневи народе, а они то чине ратовањем. Улога ислама у првој књизи Библије јесте да сваку руку човечију у свету окрене заједно против ислама, представљеног као Исмаил.

И анђео Господњи рече јој: Гле, трудна си, и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. А он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога, и рука свакога против њега; и живеће пред лицем све браће своје. Постање 16:11, 12.

Реч „рука“, као симбол, слична је свим библијским симболима и може имати више од једног значења, у зависности од контекста у којем се употребљава. Убедљиво најчешће, „рука“, као симбол у библијском пророчанству, представља симбол ратовања. Јеврејска реч преведена као „дивљи човек“ јесте реч за дивљег арапског магарца, што поседује неколико важних пророчких импликација, од којих је једна то да је арапски магарац припадник породице копитара, као што је и коњ. У деветом поглављу Откривења, и на обе свете Авакумове карте (пионирске карте из 1843. и 1850. године), коњ се употребљава као симбол ратовања представљеног исламом трију невоља. Прво и последње спомињање ислама, онако како је представљен у књизи Постања и у књизи Откривења, поистовећују ислам са симболом породице копитара (магарац или коњ), и обоје истичу улогу ислама као онога што доноси

ратовање „свакоме човеку“ (народима).

У књизи Откривења, у деветом поглављу, једанаестом стиху, препознаје се карактер ислама, јер се пророчки карактер представља именом. Име дато цару који влада над исламом одражава оно прво указивање на ислам у књизи Постања, где је записано да ће карактер или дух Исмаилов „живети пред лицем све браће своје“. Цар који влада над целокупним исламом јесте дух Исмаилов (њихов цар), чија је рука „против свакога човека“.

И имаху над собом цара, анђела бездана, којему је име на јеврејском језику Авадон, а на грчком језику име му је Аполон. Откривење 9:11.

У Старом завету, представљеном јеврејским, или у Новом завету, представљеном грчким, карактер који влада над присталицама религије ислама поистовећен је или са Абадоном или са Аполионом, што у оба случаја значи „смрт и уништење“. Смрт и уништење јесу карактер ислама, било да је представљен у Старом или у Новом завету. Посебне одлике духа који влада у сваком присталици ислама, у вези са симболом магарца или коња, јесу оба елемента Првог и Последњег упућивања на ислам. Ова два пророчка овељја носе печат Алфе и Омеге. Када сестра Вајт поистовећује поруку која оживљава сто четрдесет и четири хиљаде са силном војском трећег анђела, она изјављује следеће:

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи разарање и смрт на своме путу.

„Зар ћемо спавати на самом прагу вечног света? Зар ћемо бити троми и хладни и мртви? О, када бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стали на своје ноге и живели. Треба да увидимо да је пут узак и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без границе.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Четири ветра се задржавају током запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, а та четири ветра су „гневан коњ“ који на своме путу носи „смрт и разарање“. Дана 11. септембра 2001. године, треће тешко зло ступило је у пророчку историју, доносећи „смрт и разарање“, и тако „разгневљујући народе“, када је погодило духовну славну земљу „изненада и неочекивано“. Дана 7. октобра 2023. године, треће тешко зло наставило је свој пут „смрти и разарања“, те тако још више „разгневљујући народе“, када је напало дословну славну земљу „изненада и неочекивано“. Први неочекивани напад означио је почетак раздобља запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, а недавни напад од 7. октобра 2023. године означава почетак завршног раздобља, или „привођења крају“, запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде. Зар ћемо спавати на самом рубу вечног света?

На обе свете пioniрске карте ислам прве и друге невоље графички је приказан исламским ратницима који јашу на својим ратним коњима. Јахач на ратном коњу прве невоље у обе илустрације носи копље, а јахач на коњу који представља другу невољу испалjuje пушку. Та разлика је јасно наведена у деветом поглављу Откривења, јер је у историји друге невоље изумљен барут и први пут употребљен у ратовању. Коментаришући стихове седмнаест до деветнаест деветог поглавља Откривења, Uriah Smith beleži следеће:

„Први део овог описа може се односити на изглед ових коњаника. Огањ, који представља боју, стоји за црвену, при чему је израз „црвен као огањ“ чест начин казивања; јацинт, или зумбулов цвет, за плаву; а сумпор за жуту. И те су боје у великој мери преовлађивале у одећи ових ратника; тако да би се опис, према овом гледишту, тачно подударао с турском униформом, која се у знатној мери састојала од црвене, или скерлетне, плаве и жуте боје. Главе коња изгледале су као лавље главе, да означе њихову снагу, храброст и жестину; док се последњи део стиха несумњиво односи на употребу барута и ватреног оружја у ратне сврхе, које је тада тек недавно било уведено. Пошто су Турци испаливали своје ватрено оружје јашући, удаљеном посматрачу изгледало би да огањ, дим и сумпор излазе из уста коња, као што је приказано на приложеној табли.“

„У погледу употребе ватреног оружја од стране Турака у њиховом походу против Цариграда, Елиот (Horiae Apocalypticae, Vol. I, pp. 482–484) овако говори:—„Управо су „огњу и диму и сумпору“, артиљерији и ватреном оружју Мехмеда, дуговали погибију трећег дела људи, тј. заузеће Цариграда, а следствено томе и пропаст Грчког царства. Једанаест стотина година и више већ беше протекло од његовог оснивања од стране Константина. Током тог времена, Готи, Хуни, Авари, Персијанци, Бугари, Сарацени, Руси, па и сами Османски Турци, изводили су своје непријатељске јурише или га опседали. Али су утврђења за њих била неосвојива. Цариград је опстао, а с њим и Грчко царство. Отуда и настојање султана Мехмеда да пронађе оно што би уклонило ту препреку. „Можеш ли салити топ“, било је његово питање упућено ливачу топова који му је пребегао, „такве величине да може разрушити зидине Цариграда?“ Тада је у Једрену основана ливница, топови су саливени, артиљерија припремљена, и опсада је отпочела.“

„С правом заслужује да буде запажено како Гибон, увек несвесни тумач Апокалиптичког пророштва, ставља ово ново ратно средство у први план своје слике, у своме речитом и упечатљивом казивању о коначној катастрофи Грчког царства. У припреми за њу, он излаже историју недавног проналаска барута, те мешавине шалитре, сумпора и угља;‘ говори о његовој ранијој употреби од стране султана Амурата, а такође, као што је раније речено, и о Мехмедовој ливници већих топова у Адријанопољу; затим, у самом току опсаде, описује како су ,плотуни копаља и стрела били праћени димом, звуком и ватром мускетара и топова;‘ како је ,дуги поредак турске артиљерије био управљен против зидина, док је четрнаест батерија истовремено грмело по најприступачнијим местима;‘ како су ,утврђења која су вековима одолевала непријатељском насиљу била са свих страна разорена османским топовима, многи пробоји отворени, а близу капије Светог Романа четири куле сравњене са земљом;‘ како су, док је ,са шанчева, са галија и са моста османска артиљерија грмела са свих страна, логор и град, Грци и Турци, били обавијени облаком дима, који је могао бити развејан само коначним избављењем или уништењем Римског царства;‘ како су ,двоструки зидови били сведени топовима на гомилу рушевина;‘ и како су Турци најзад, ,подижући се кроз пробоје,‘ ,покорили Цариград, срушили његово царство, и његову религију погазили у прах муслимански освајачи.‘ Кажем: с правом заслужује да се запази како Гибон тако изразито и упечатљиво приписује освајање града, а тиме и уништење

царства, османској артиљерији. Јер шта је то ако не тумачење речи нашег пророштва?  
,Од ово троје би побијена трећина људи: од огња, и од дима, и од сумпора, што  
излажаше из уста њихових.““

„18. С ова три погубе трећина људи: од огња, и од дима, и од сумпора што излажаше из  
уста њихових. 19. Јер је сила њихова у устима њиховим и у реповима њиховим; јер  
репови њихови беху као змије, и имаху главе, и њима наносе зло.““

„Ови стихови изражавају смртоносно дејство новог начина ратовања који је уведен.  
Управо посредством ових средстава — барута, ватреног оружја и топова — Цариград је  
коначно био савладан и предат у руке Турака.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation,  
510–514.

Наставићемо проучавање трећег тешко, у следећем чланку.

„Пробудила сам се синоћ из сна са великом тежином на уму. Износила сам поруку нашој  
браћи и сестрама, и то је била порука опомене и поуке у погледу рада неких који  
заступају погрешне теорије о примању Светога Духа и о Његовом деловању  
посредством људских оруђа.

„Било ми је показано да ће се међу нама поново појавити фанатизам сличан ономе с  
којим смо били позвани да се суочимо после истека времена 1844. године у завршним  
данима поруке, и да се овоме злу морамо супротставити исто тако одлучно сада као што  
смо му се супротстављали у нашим раним искуствима.““

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштва се испуњавају. Чудна и  
судбоносна историја записује се у небеским књигама — догађаји за које је објављено да  
ће ускоро претходити великом дану Божјем. Све је у свету у несређеном стању. Народи  
се гневe, и врше се велике припреме за рат. Народ кује против народа, и царство против  
царства. Велики дан Божји веома се журно приближава. Али, иако народи окупљају  
своје снаге за рат и крвопролиће, заповест анђелима је још увек на снази, да држе четири  
ветра док се слуге Божје не запечате на својим челима.“ Selected Messages, књига 1, 221.